

- 3) Czy zasady swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług ustanowione w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 15-16 dyrektywy 2002/21/WE, zasady dotyczące ochrony pluralizmu źródeł informacji i konkurencji w sektorze radiowym i telewizyjnym, o których mowa w dyrektywie 2010/13/UE⁽²⁾ o audiowizualnych usługach medialnych i w dyrektywie 2002/21/WE, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak decreto legislativo 177/2005, który w art. 43 ust. 9 i 11 nakłada bardzo różne progi (odpowiednio 20 % i 10 %) na „podmioty zobowiązane do wpisania się do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, utworzonego na podstawie art. 1 ust. 6 lit. a) pkt 5 ustawy nr 249 z dnia 31 lipca 1997 r.” [to znaczy na podmioty, które otrzymały koncesję lub zezwolenie wydane na podstawie obowiązujących przepisów przez Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni lub inny właściwy organ administracji, a także na przedsiębiorstwa świadczące usługi reklamowe, przedsiębiorstwa wydawnicze itd., o których mowa w ust. 9 w odniesieniu do przedsiębiorstw działających w sektorze łączności elektronicznej, jak wcześniej określono (w ust. 11)]?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2002, L 108, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio
Lasithiou (Grecja) w dniu 4 grudnia 2018 r. – M.V. i in. / Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.)
„Dimos Agiou Nikolaou”**

(Sprawa C-760/18)

(2019/C 103/11)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Monomeles Protodikeio Lasithiou (Grecja)

Strony

Strona skarżąca: M.V. i in.

Strona pozwana: Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia przepisów prawa krajowego transponujących porozumienie ramowe do krajowego porządku prawnego, wykluczająca z definicji „kolejnych” umów o pracę na czas określony, w rozumieniu klauzuli 1 i 5 pkt 2 porozumienia ramowego, automatyczne przedłużenie umów o pracę na czas określony pracowników zatrudnionych w sektorze oczyszczania miasta, na mocy wyraźnego przepisu prawa krajowego, jakim jest art. 167 ustawy nr 4099/2012, z uwagi na to że nie stanowi ono zawarcia w formie pisemnej nowej umowy o pracę na czas określony, lecz przedłuża czas obowiązywania zawartej już umowy o pracę, narusza cel i skuteczność porozumienia ramowego z dnia 18 marca 1999 r., zawartego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) [Dz.U. 1999, L 175 s.43]?

- 2) Czy w przypadku ustanowienia i stosowania praktyki przy zatrudnianiu pracowników w sektorze oczyszczania miasta pozostającej w sprzeczności ze środkami zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony, przewidzianymi w przepisach transponujących do prawa krajowego klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego, obowiązek spoczywający na sądzie krajowym dokonania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii obejmuje także stosowanie przepisu prawa krajowego, takiego jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920, jako równoważnego rozwiązania prawnego w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego, uchwalonego wcześniej i ciągle pozostającego w mocy, który umożliwiłby prawidłową klasyfikację prawną kolejnych umów o pracę na czas określony wykorzystywanych do zaspokojenia stałych i długookresowych potrzeb władz lokalnych w sektorze oczyszczania miasta?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy stanowiłoby nadmierne ograniczenie spoczywającego na sądzie krajowym obowiązku dokonania wykładni prawa krajowego w zgodzie z prawem Unii, sytuacja, w której norma rangi konstytucyjnej, jaką jest art. 103 ust. 7 i 8 konstytucji greckiej, znolizowanej w 2001 r., wprowadza całkowity zakaz przekształcania w sektorze publicznym umów o pracę na czas określony zawartych pod rządami tegoż przepisu w umowy o pracę na czas nieokreślony, uniemożliwiając stosowanie równoważnego krajowego rozwiązania prawnego w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego, uchwalonego wcześniej i ciągle pozostającego w mocy, takiego jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920 i znosząc w ten sposób możliwość prawnego uznania w toku postępowania sądowego za umowy o pracę na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę na czas określony, wykorzystywanych do zaspokojenia stałych i długookresowych potrzeb władz lokalnych w sektorze oczyszczania miasta także w przypadku gdy umowy te mają na celu zaspokajanie stałych i długookresowych potrzeb?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kamenz
(Niemcy) w dniu 24 grudnia 2018 r. – MC / ND**

(Sprawa C-827/18)

(2019/C 103/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kamenz (Niemcy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MC

Strona pozwana: ND

Pytania prejudycjalne

Czy dochodzona sporna wierzytelność główna w wysokości 535,00 EUR oparta na umowie sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 10 lutego 2016 r. dotyczącej kupna mieszkania położonego w Großröhrsdorf, miejscowości należącej do okręgu Amtsgericht Kamenz (sądu rejonowego w Kamenz), wynikająca konkretnie z przeniesienia na powoda posiadania i używania tego mieszkania w dniu 1 kwietnia 2016 r. na mocy § 6 wspomnianej umowy i dotycząca zapłaty czynszu, który najemca wspomnianego mieszkania uścił jeszcze na rzecz pozwanej w dniu 1 kwietnia 2016 r., stanowi sprawę w rozumieniu art. 22 konwencji z Lugano⁽¹⁾, której przedmiotem jest zapłata prawa rzeczowego na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości, bądź czy jurysdykcję sądu niemieckiego należy wywieść z innego postanowienia konwencji z Lugano, czy też uzasadniona jest jurysdykcja sądu szwajcarskiego właściwego dla miejsca zamieszkania pozwanej (art. 2 ust. 1 w związku z art. 5 pkt 1 konwencji z Lugano)?

⁽¹⁾ Konwencja o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 października 2007 r. („konwencja z Lugano II”; Dz.U. 2009, L 147, s. 5).